

עפ"ת 32394/12/21 - צביה זמיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 32394-12-21 זמיר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 431350/2017

בפני כבוד השופט מאזן דאוד
המערער צביה זמיר
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו בתיק 4883-12-17 מיום 12.12.21, בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן כנגדה בהעדר ביום 26.4.18.
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של נהיגה רשלנית - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה, סיכון עוברי דרך בעת כניסה למסלול תנועה עבירה לפי תקנה 66 לתקנות התעבורה והתנהגות הגורמת נזק עבירה לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה.
3. על פי הנטען בכתב האישום המערער נהגה ברכב פרטי מסוג יונדאי בכביש 4 מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעה לקילומטר 244.2 נעצרה בצד ימין הדרך במפרץ תחנת אוטובוס. אותה עת בכיוון נסיעת המערער מאחוריה, נסע רכב פרטי מסוג טויוטה ובכיוון הנגדי מצפון לדרום נסע רכב פרטי אחר מסוג יונדאי. המערער על פי כתב האישום נהגה ברשלנות בכך שהסיעה את רכבה שעמד בחניה בצד הכביש במפרץ התחנה ונכנסה למסלול התנועה, מבלי שהבחינה מבעוד מועד ברכב ב' הטיוטה המתקרב ומבלי שהבטיחה כי אפשר להיכנס למסלול התנועה ללא סיכון או הפרעה של עוברי דרך כתוצאה מכך חסמה את הדרך לרכב ב' וגרמה לו לסטות ולפגוע ברכב שהגיע ממול.
4. המערערת הוזמנה לדיון ולא התייצבה ובית המשפט שפט אותה בהעדר. על פי פסק הדין בית המשפט הרשיע את המערער בהעדר התייצבות וזאת ביום 26.4.18 ואף גזר את דינה בכך שהטיל עליה פסילה בפועל בת חודשיים, פסילה על תנאי של חודשיים ושנתיים וקנס בסך של 1,200 ₪.
5. המערערת שילמה את הקנס ביום 2.8.18, עם תוספת פיגורים של 600 ₪ ובכך שילמה 1,800 ₪.

6. המערערת בחלוף מספר שנים, הגישה בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר בטענה כי מעולם לא הוזמנה לדיון שהתקיים ביום 26.4.18 וכי אישור המסירה אינו חתום על ידי המערערת ושם מקבל דבר הדואר נותר ריק ולא נמסרו פרטי השליח.
7. עוד טענה כי מעולם לא קיבלה את פסק הדין ואת גזר הדין והיא שילמה את הקנס עם קבלת הודעה בדבר תשלום קנס, אך מעולם לא קיבלה הודעה בדבר הפסילה.
8. המערערת טוענת שנודע לה דבר הפסילה לאחרונה לאחר שהייתה מעורבת בתאונת דרכים, פנתה לחברת הביטוח על מנת לדרוש כיסוי ביטוחי עקב נזק שנגרם לרכבה, חברת הביטוח דחתה את דרישתה בטענה כי המערערת בפסילה ונהגה ללא רישיון. מיד לאחר מכן הגישה את הבקשה לביטול פסק הדין.
9. בית משפט קמא דחה את הבקשה לביטול פסק הדין מהנימוקים שלהלן:
- א. אישור המסירה מעיד על כך שהמבקשת סירבה לקבל את דבר הדואר ובנסיבות אלה קיימת המצאה כדין.
- ב. בנוסף, המערערת לא הגישה את הבקשה לביטול במסגרת המועדים הקבועים לחוק, הגישה את בקשתה לראשונה בחלוף 3.5 שנים מאז מתן פסק הדין והמצאתו לידיה, וקיים שיהוי ניכר בהגשת הבקשה.
- ג. עוד קבע בית משפט קמא כי המערערת לא פירטה את סיכויי הגנתה ובכך לא הוכח עיוות דין.
- ד. המערערת שילמה את הקנס ובכך הודתה והשלימה עם פסק הדין וממועד זה חלפו חודשים רבים, בהם המערערת לא נקטה בכל פעולה.
10. המערערת לא השלימה עם מתן פסק הדין והגישה את הערעור שבפניי.
11. במסגרת הערעור חוזרת ומדגישה המערערת כי לא ידעה דבר על כתב האישום שהוגש נגדה ולא ידעה על קיום הדיון בעניינה, וכי אישור המסירה אינו חתום על ידי המבקשת, ובית המשפט הוטעה לחשוב כי קיימת המצאה לדיון, מאחר ולא ידעה על הדיון ולא יכלה לדעת, לכן יש הצדקה לבטל את פסק הדין בעניינה.
12. באשר לעיוות הדין, הטלת פסילה משמעותית לפני בירור נסיבות התאונה מושא כתב האישום, מהווה פגיעה בזכויותיה ופגיעה בהליך ההוגן ובשל כך יש עיוות דין.

13. עוד טענה המערערת כי אין שיהוי בפנייתה לבית המשפט ועם היוודע פסק הדין נגדה פנתה מידית לביטול פסק הדין.

14. על כן ביקשה המערערת לבטל את פסק הדין.

15. לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט קמא שמעתי את טענות הצדדים באריכות, אני סבור כי דין הערעור להידחות.

16. הבקשה לבטל את פסק הדין הוגשה בשיהוי ניכר, שאין לו כל הסבר מניח את הדעת. פסק הדין כאמור ניתן ביום 26.4.2018 המערערת שילמה את הקנס, שהוטל עליה במסגרת גזר הדין, לאחר קבלת הודעה על השתת הקנס במסגרת פסק הדין שניתן וזאת ביום 2.8.2018 ומאז אותו מועד, עצמה המערערת את עיניה ולא טרחה להגיש כל בקשה או לברר אודות העונש שהוטל עליה; מדובר בשיהוי ניכר המצדיק לבדו את דחיית הבקשה לביטול פסק הדין.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע כדלהלן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע"

בעוד שהחוק מגדיר תקופה של 30 ימים, במסגרתם רשאי היה המבקש להגיש את בקשתו לביטול גזר הדין - מצאה המערערת לנכון לעשות זאת רק בחלוף למעלה מ 3.5 שנים, וזאת, ללא כל סיבה מוצדקת. בפסיקתנו נקבע כבר כי המועד שנקבע בחוק להגשת הבקשה לביטול פסק דין - מלמד על החשיבות שמייחס המחוקק לאינטרס הציבורי בעקרון סופיות הדין (ראו: רע"פ 4401/09 הרבסט נ' **מדינת ישראל** (07.07.2009) [פורסם במאגרים]; רע"פ 1446/14 **ריאד נ' מדינת ישראל** (26.03.2014) [פורסם במאגרים]), וכאמור המערערת לא סיפקה בבקשתו סיבה טובה לסטות מעקרון חשוב זה.

17. לא רק במועד תשלום הקנס אפשר לייחס ידיעה על קיומו של פסק הדין המחייב את המערערת לבדוק ולבחון את גזר הדין אלא קיים במסגרת תיק בית משפט קמא אישור מסירה המעיד על המצאת גזר הדין, וגם ממועד זה, לא טרחה המערערת כלל ועיקר לבחון ולהגיש כל בקשה בעניין גזר הדין שניתן,

ובכך ניתן לקבוע קיומו של שיהוי משמעותי-שאין בצדו כל הסבר מניח את הדעת.

18. כידוע, ניתן אם כן להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם בהתקיים אחת משתיים, האחת - הצדקה להיעדרו של הנאשם מן הדיון, השנייה - חשש שנגרם לו עיוות דין עת נשפט בהעדרו. אשר לחשש לעיוות דין נפסק ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18) -

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

19. המערערת לא פרסה בפני בית משפט קמא ולא בבית משפט זה את סיכויי הגנתה, ולא פירט מדוע יש מקום לשינוי התוצאה אם וכאשר יבוטל פסק הדין. לא היה בחינה של חומר החקירה ופירוט סיכויי ההגנה, כלל ועיקר. בענייננו, המערערת לא העלתה כל טענה באשר לעיוות דין אשר עלול להיגרם לה. כך, טענותיה במישור זה נטענו בעלמא, ללא כל פירוט או ביסוס עובדתי ולא מצאתי מקום להידרש להן.

20. נוכח כל האמור לעיל, איני סבור כי טעה בית משפט קמא בהחלטתו לשפוט את המערער בהעדרו, ואיני סבור כי הוצגה עילה אשר מצדיקה את ביטול פסק הדין אשר ניתן בהעדרו של המערער. משכך, לא נפל פגם בהחלטתו של בית משפט קמא, ודאי לא פגם המצדיק התערבות.

בנסיבות אלו אין בידי להיעתר לערעור ומאליו מתבטל אף עיכוב ביצוע גזר הדין.

ניתן היום, ג' אדר ב' תשפ"ב, 06 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.